

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2010. február

XVII. évf. 2. szám

Bűnbánat és bűnbocsánat

“Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem amit rossznak látsz.

Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem.”

(Zsoltárok 51,6.12)

Böjt a bűnbánat, az önvizsgálat, az Isten előtti elcsendesedés ideje. Az 51.zsoltár ebben különösen a segítségünkre lehet, hisz méltán tartják az egyik legszebb és legtanulságosabb bűnbánati imádságnak. *Egyedül ellened vétkeztem* – mondja a zsoltáríró. Bizonyára sokan megelégszenek azzal a gondolattal, hogy nem öltem, nem loptam, nem paráználkodtam, tehát alapvetően én egy jó ember vagyok. De a zsoltáríró lelkiismerete nem így működik. Ez az ember – mint általában minden Isten közelébe kerülő ember – rádöbben bűnös voltára. Nem tartja igaznak magát, nem magyarázkodik, nem igazolja önmagát, nem kendőzi, a bűnt és nem akarja erénynek feltüntetni a vétket. Az Isten közelében élő ember ugyanis bűnbánó ember. *Egyedül ellened vétkeztem.* Vajon miféle bűnök azok, amelyeket egyedül Isten ellen követünk el?

Ilyen bűn például a mulasztás. Jakab apostol ezzel kapcsolatosan azt írja: *Aki tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.* (Jak 4,17) Bűn az elmulasztott imádság. Bűn az, amikor nem Istenhez fordulunk a baj a teherhordozás idején, hanem önmagunkban bízva akarjuk a helyzetet megoldani. Bűn az, ha a segítség vagy a felülrőlvaló ajándék után elmulasztjuk a hálaadást. Bűn az amikor nem Istennek tulajdonítjuk a szabadítást, hanem saját érdemünknek. Mulasztás bűne az amikor nem Istentől kérünk útmutatást, amikor nem az Ige fényében élünk.

TÜKÖR ÁLTAL
fotó: Cs. Annamária

Az Isten ellen elkövetett bűnök az emberek előtt rejtve maradnak. Ettől azonban még léteznek és terhelnek bennünket. A zsoltáríró azzal is tisztában van, hogy magától nem tud megjavulni. Tudja, hogy hiábavalóak fogadkozásai és ígéretei, hisz úgy sem tudja megtartani azokat. Ezért nemcsak bűnbocsánatot, hanem tiszta szívet és erős lelket kér. Hisz a tiszta szív Isten teremtő munkájának eredménye. Nekünk is imádkoznunk kell azért, hogy Isten újjáteremtő munkáját elkezdje bennünk. Legyen ez a böjti időszak ennek az ideje tudván azt, hogy a mi imádságunk, bűnbánatunk és reménységünk nem hiábavaló.

Krchoné Géresi Tímea

„Egymás terhét hordozzátok“

(Gal.6,2)

A Közalapi törvényről és a volt Segélyalapról kérdeztük egyházunk püspökét, Fazekas Lászlót.

Püspök úr! Egyházunk zsinata legutolsó ülésén elfogadta a közalapi törvényt, s az 2010. január 1-én hatályba lépett. Ezzel a törvénnyel képessé válik Egyházunk az önfenntartásra, vagy szükség van további lépésekre is?

A közalapról szóló törvény egyesíti magában az eddig különállóan működő pénzalapokat (segélyalap, missziói, egyházzenei, ifjúsági, közoktatási stb.), amelyek egyházunk különböző tevékenységi területeit próbálják anyagilag segíteni. Ez a közalap építkezési és egyházépítő kerete. Ezen kívül létre lett hozva egy operatív keret, amely az egyház olyan kiadásait hivatott fedezni, amelyre más forrás nem áll rendelkezésre, mint pl. az egyes egyházi világszervezetekbe befizetendő tagsági díjak, vagy az esztendő folyamán felmerülő rendkívüli kiadások. Külön keretet képez a személyi keret, amely lényegében az a pénzügyűjtő keret lenne, amelynek az évek folyamán fel kellene duzzadnia annyira, hogy lehetővé váljon a lelkesítő jellegű személyek javadal-

mazása. És ott van még az alaptőke.

A közalap egy progresszív pénz-alap, amely egy megfelelő keretet biztosít arra nézve, hogy igyekezzünk önfenntartóvá válni. Ezzel a nagyságrendű befizetéssel, amivel ezt az esztendőt kezdjük, természetesen nem leszünk képesek ezt megtenni, de pontosan ezen a téren van szükség lelkipásztoraink, gondnokaink, presbiteraink és gyülekezeti tagjaink odafigyelésére, felelősségvállalására és elkötelezettségére. El kellene jutnunk arra a szintre, hogy gyülekezeti szinten éppúgy, mint összegyházi szinten az adott esztendő bevétele fedezze az esztendő kiadásait.

Már 1998-ban, az akkori segélyalapi törvény azért lett megalkotva, hogy egyházunk felkészüljön a várható állami támogatások megszüntetésére. Erre szolgált volna az az alaptőke, amelyet a 2005-ös módosítást követően kölcsönként gyülekezetek kaptak meg. Zavartalan a törlesztések és a kamatok fizetése?

Tudtommal akkor még nem teljesen az a cél vezette egyházunk vezetését, hogy önfenntartóvá tegye egyházunkat, bár a társadalmi fordulat után várható volt az addig működő struktúrák megváltoztatása. Inkább építkezést segítő alapot és biztosítási alapot kívánt létrehozni. De ezt jobban tudják azok, akik akkor vezető tisztséget töltöttek be.

Ami a kölcsönök visszafizetését illeti, a törlesztés zavartalan. Minden kölcsönt kérő gyülekezet 5 évre kapja a kölcsönt a Zsinati Tanács által megállapított kamattal. A kölcsönfelvétel engedélyezése előtt kikértük a HEKS véleményét, akik a segélyalap elindításakor az alaptőkét biztosították, s ők engedélyezték az alaptőke kölcsönként való felhasználását akkor, ha azt ilyen formán gyarapítani tudjuk és a gyülekezetek számára segítséget jelent.

A Segélyalap fontos célja volt az egyházi pénzek egyházban történő megtartása, aminek érdekében a segélyalapnak biztosítási funkciót is be kellett tölteni. A közalapi törvény ezt a feladatot nem vállalja. Történt valamilyen felmérés arról, hogy most milyen nagyságú biztosítási összeg áram-

lik ki gyülekezeteinktől, ami szintén a Közalapot gyarapíthatná?

A közalapról szóló törvény nem tudja felvállalni az egyházi épületek biztosítását, mivel ahhoz sokkal nagyobb alaptőkére lenne szükség. Az állami biztosítótársaságok sem csak önmagukban működnek, hanem más biztosítótársaságokkal vannak körbebiztosítva. A segélyalap alaptőkéjének növekedése nem volt annyira progresszív, hogy akár néhány év eltelte után kezességet vállalhatott volna ilyen téren az egyházközségek ingatlanaiért. A lélekszám szerinti befizetések ugyanis építkezésekre és javításokra mentek, az épületek felértékelt összegéből befolyt befizetések 70%-a íródott az alaptőkéhez, a 30% pedig a rendkívüli támogatásokra ment (lásd: az 1/2001-es számú törvény szövege). Természeti csapás esetén, a rendelkezésre álló összeg egyetlen templom helyreállítására sem lett volna elegendő. Így veszélybe sodortuk volna a gyülekezeteket, nem is beszélve az egyházközségek alkotmányos képviselőit érintő felelősségről.

A kezdeti időszakban rendkívüli kárrendezésre sok esetben aránytalanul lett igényelve támogatás, és az ingatlanok felértékelése sem egységes kritériumok alapján történt. Tehát a segélyalapi befizetéseket illetően nem beszélhetünk egységes és igazságos teherhordozásról.

Felmérés a gyülekezetek által fizetett biztosítási összegekről nem történt. Volt ugyan lehetőség az elmúlt esztendőben az ingatlanok biztosítása után fizetett összegek csökkentésére egy biztosítótársaság felajánlása alapján, amely külön csomagot készített volna egyházunk számára egyházmegegyenként, viszont ez nem talált meghallgatásra a gyülekezetek részéről.

A Segélyalap legnagyobb gondja az egymásért vállalt kölcsönös felelősségvállalás megtagadása volt. Egyes források szerint gyülekezeteink mintegy 30 %-a nem fizette a járulékokat. A nem fizetők sajtóban történő megjelentetése elég ösztönzés lesz a közösségi felelősség vállalásához?

Kétféle nem-fizetőről kell beszélnünk ennél a kérdésnél: a tényleges nem-fizetőről és azokról, akik nem

olyan összegben fizették be a járulékot, ahogy kellett volna. Mindkettő sajnos világos képe hitbéli állapotunknak és felelősség-hordozásunknak. Szomorú dolog az, ha valaki csak önmagával törődik és nem próbál segíteni mások terheinek hordozásában. De az is nagyon szomorú, amikor hamissághoz folyamodik valaki azért, hogy könnyítsen a saját tehervállalásán. A közalapról szóló törvény igazságosabb módon próbálja megoldani a közteherhordozást, és pedig azzal, hogy az egyházfenntartókra épít, akiknek száma ellenőrizhető, valamint a bérleti díjakra, amelyek ugyancsak ellenőrizhetőek az esperesi hivatalok által.

A törvény azon rendelkezését, mely szerint a tartozók jegyzéke és a tartozás összege nyilvánosságra lesz hozva, szintén egyházunk Zsinata hagyta jóvá, azzal a megfontolással, hogy ösztönzőleg hason a közterhek hitben való felvállalása és hordozása érdekében. Pedig közöttünk ennek nem kellene így lenni! Ezen kívül természetesen a nem-fizető egyházközségek igényeiket sem érvényesíthetik a közalappal szemben.

Várható a volt Segélyalap gazdálkodásáról szóló tételes beszámoló és elszámolás azon gyülekezetek számára, amelyek lelkiismeretesen fizették az elmúlt 10 évben is járulékaikat?

A Segélyalap gazdálkodását egy kuratórium irányította, amelyben minden egyházmegyét 1-1 küldött képviselt. Ennek a képviselőnek volt a kötelessége nemcsak a kuratórium ülésein való részvétel, hanem az egyházmegye informálása is. 2005-től a Kálvinista Szemlében is megjelent a kimutatás minden esztendőben a befolyt és az egyes gyülekezeteknek odaítélt támogatásokról. Ugyanezt megkapták az egyházmegyék is, tehát ezek ilyen módon ellenőrizhetőek.

Természetesen nem zárkozunk el egy kimutatás készítése elől, bár ez összegyházi szinten elég nagy munkával jár.

Olvasóink és szerkesztőségünk nevében köszönjük a Püspök úr kérdéseinkre adott válaszait.

Csoma L.

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 40. része

A bevezető vers eleje az ÚR kijelentésére hivatkozik ugyan, de az előző részben leírt, Ebed-Melekre vonatkozó próféción kívül –amit még Jeruzsálem eleste előtt mondott el Jeremiás- nem találunk ilyen kijelentést. Arra kell tehát gondolnunk, hogy a bevezetésben régebbi kijelentésre emlékeztet Báruk, amelyet Isten a prófétának tett (többször is), s azt ígérte, hogy a veszedelmek között is megtartja életét. De mikor került bajba? Hiszen Jeruzsálem elfoglalásakor szabadon engedték! A vers végére érve azonban körvonalazódik az, hogy élete ismét veszedelembe került. „... Mert elfogatásakor őt is láncra verték a többi jeruzsálemi és júdai fogoly között, akiket fogságba vittek Babilóniába”. Akik szabadon bocsátották Jeruzsálemben, nem tudták szabadságát garantálni. Bár a vezérek intézkedései a város elfoglalásakor azt mutatják, hogy a köznép iránt jóindulattal vannak, de aztán elkezdődik a deportáltak összegyűjtése. Ezek közé került Jeremiás. S bár Nebuzáradán Rámában Nebukadneccar személyes parancsát hozva kiszabadítja Jeremiást a foglyok közül, nem emberi jóindulatként értelmezik ezt Báruk és Jeremiás, hanem az ÚR kegyelmes ígéréteinek teljesedését látják benne. Ez a látásmód pedig nagyon fontos, sőt alapvető eleme kellene, hogy legyen a keresztyén, a hívő ember életének. Nemcsak az orvos segít „Isten után”, hanem életünkben minden történés az Ő akaratát is megjeleníti. Ha ezt elfeledjük, a véletlenek, a szerencse vagy balszerencse, az emberi kicsiség vagy nagyság homályába száműzzük a mindenható ÚR munkáját, s hitünk ereje is gyorsan fogyatkozni kezd.

Tovább olvasva a történetet, talán meglepő annak a beszédnek a bevezetője, amelyet Nebuzáradán mond Jeremiásnak Rámában, hiszen nagyjából azt foglalja össze benne, amit Jeremiásnak is prófétálnia kellett Isten akaratából. Vannak magyarázók, akik azt gondolják, ilyet nem mondhatott ez a testőrparrancsnok. Pedig hát, ha valakit szabadon engedni kíván a hatalom, annak dolgait először meg szokták vizsgálni.

Nem a nevéért, koráért kap kegyelmet Jeremiás Jeruzsálem elfoglalásakor sem. Az, hogy a prófécia számukra kedvező tartalmú, szintén ok arra, hogy felsőbb körökben ismerjék. Végül pedig e korról sokan azt gondolják, hogy az akkor élt emberek pogányok (mai értelmezés szerint Isten tagadók) voltak. Ez tévedés. Istenekben hittek, isteneket találtak ki, de talán nincs akkoriban olyan kultúra, amely tagadja a természetfeletti hatalom (hatalmak) létezését. Harcaik folyamán nemcsak a földi hatalmak küzdenek, hanem az égiek is. Aki veszít, annak istenei is alulmaradnak a győzteseket segítő istenekkel szemben. Talán nem először, de az is megtörténhet, hogy a győztesek azzal is kizárni akarják a legyőzötteket, hogy nem azt mondják, isteneitek gyengék, hanem hogy elfordultak tőletek, sorsukra hagytak titeket. Mai ember nem mond, nem gondol ilyet soha? Ezért nincs alapos ok arra, hogy szavait betelődésnek tekintsük.

Mondandójának második része pedig döntés elé állítja a prófétát. Választhat, hogy megy Nebuzáradánnal Babilonba, vagy marad Júdában. Ha lenne félnivalója, akkor a bizonyos jó sorsot választaná, amelyre számíthat az ígélet alapján. De a maradást választja, mert nem elárulni, hanem Isten oltalmába akarta visszavezetni népét. S ha e célja nem is teljesedhetett, elhagyni nem akarja az otthon maradókat, mert a babiloni királyi udvarban sem a fogságba kerültek, sem az otthoniakat nem segíthetné. Nebuzáradán arra is figyelmezteti, az ajánlata egyszeri, később nem lehet a döntést megváltoztatni. Nem jelöl ki számára kötelező tartózkodási helyet, Júda területén bárhol letelepedhet. Viszont azt ajánlja, hogy a Nebukadneccar által újonnan kinevezett helytartóhoz menjen Micpába, hogy biztonságban legyen Gedalja udvarában, s el ne fogják ismét, mint első szabadulása után. Így tudja meg Jeremiás, hogy az a prófécia is valósággá lett, amelyet a dávidi dinasztia ellen mondatott vele (22:30 és 36:30) az ÚR. Az új helytartó Gedalja=Gedáliás már nem Dávid házából

való család tagja, de Jeremiás szolgálatát támogatták. Apja, Ahikám, Jeremiást védő közbenjárásáról a 26:24-ben olvastunk. Jellemzését a Jub. kommentárban így olvassuk: „Gedáliás izig-vérig becsületes, egyenes, meggondolt és népe javát kereső ember volt, aki embertársairól sem tud aljasságot feltételezni”. Nem a hatalom kábítja el, amikor tisztét elfogadja. Valószínű, hogy azzal a feltétellel vállalja megbízatását, hogy minden júdai számára kegyelmet kér (és kap) megbízóitól. Ezért gyülekezhetnek hozzá a szétszórt júdai csapatok maradványai, s tehet előttük esküt, hogy nem ölik meg, és nem hurcolják el őket fogságba sem. De jönnek haza a maradványok a más országokba menekültek is. Lassan megindul a békés élet. Az éhezést, a rettegést, a veszteségeket a bő termés feletti öröm enyhítette.

De Júda és a térség békéjének nem mindenki örült. A veszélyre figyelmeztető, a megelőzést is ajánló emberi szavakra úgy érkeznek az emberi felelet, hogy nem kérnek tanácsot senkitől. Sem Jeremiáshoz, sem az ÚR elé nem járul útmutatásért senki. Elegendő-e a magunk bölcsessége? Meglátjuk...

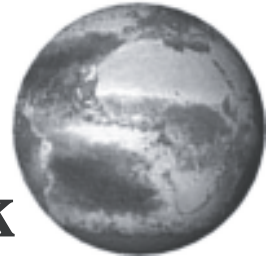
Ima: Örök Isten, mindenható Felség, Atyám a Jézus Krisztus által! Köszönöm, hogy mulandó és gyarló emberi életemet el nem fogyó kegyelmed és szereteted veszi körül. Igéddelel közelítesz értelmemhez, Szentlelked által erősíted hitemet, hogy Krisztusban bízva túl lássak a ma gondjain, bajain. Adj erőt, hogy Fiad példáját követve akaratomat keressem naponként. Segíts, hogy ne a magam bölcsességében bizzam, hanem gyermeki alázattal kérdezni tudjalak, s tanácsodat megcselekedni kész legyek mindenkor. Add, hogy minden dolgomat szeretetben végezzem, mint aki tudja, hogy Te is szeretetben hordozol mindeneket. Ha próbálsz, taníts türelmes kereszthordozásra Krisztus példájával. Segíts, hogy élő hittel szolgáljalak elhívottaidal egyetemben. Krisztusért kérek, hallgass meg! Ámen.

- id. f.-

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Református főtitkár a közel-keleti keresztyén egységről 2010. január 16.

Setri Nyomi lelkész, a Református Világszövetség (WARC) főtitkára rendkívül pozitívan és bizakodóan nyilatkozott a közel-keleti egyházak összefogásáról az erőszak legyőzéséért és a gazdasági romlás ellen.

„Jóllehet a nehéz körülmények láttán, melyek a megosztásról és a részekre esésről szóltak, ti mégis együtt maradtatok” – mondta Nyomi református lelkész a Közel-Keleti Protestáns Egyházak Baráti Társasága (FMEEC) 8. nagygyűlésén, amit január második hetében a libanoni Harissaban tartottak. A Társaság azon protestáns egyházak közössége, melyek Szudántól Iránig fáradoznak az egyházi iskolák és női munka projektek működtetésén. Ezen a területen a protestáns keresztyének a lakosság 0,5 %-át teszik ki. A Társaság 2006-ban segítette a közel-keleti reformátusok és evangélikusok közötti egyezmény megszületését. A jordániai Ammanban aláírt megállapodás szorosabb együttműködést tett lehetővé a reformáció egyházai között a keresztség, a szolgálatok és a lelkésszentelés területén. (warc.ch – 2010-01-16 – dr. békefy-röhrig klaudia)

Református lelkész a karibi kollégium vezetője 2010. január 11.

Az angliai Egyesült Református Egyház egyik lelkészét választották meg a nyugat-indiai/Karibi-térség Egyesült Teológiai Kollégiumának vezetőjévé.

A református lelkész ez év augusztusában foglalja el új szolgálati helyét. A szigetországban éveken át dolgozott abban az egyházi bizottságban, melynek feladata a faji igazságosság és a multikulturális keretek közötti lelkési szolgálat támogatása. Dr. Marjorie Lewist 1980-ban szentelték fel lelkésszé Jamaikában, és hazájában végzett először gyülekezeti szolgálatot. A Karibi Egyházak Konferenciájának egyik alrégióját vezette, majd egy ideig az Egyházak Jamaikai Tanácsának főtitkára volt. Több könyve is megjelent teológiai témákról. Az utóbbi években a lelkési szolgálat mellett neveléssel és közösségfejlesztéssel is foglalkozott Angliában. A nyugat-indiai Egyesült Teológiai Kollégiumot 1965-ban létesítették, fenntartásához az anglikán, baptista, metodista, evangélikus és egyesült református egyházak járulnak hozzá. A kollégiumban lelkési diplomát lehet szerezni, akadémiai diplomával, de lehetőséget nyújt posztgraduális képzésre is. (urc.org.uk – 2010-01-11-dr. békefy-röhrig klaudia)

Ne adja fel senki a hitét a Parlament ajtajában! 2010. január 07.

A brit miniszterelnök nyilatkozott egy video-összeállításban a hit és a politika kapcsolatáról. Gordon Brown brit miniszterelnök arra bátorította a keresztyéneket, hogy hitüket bátran vigyék bele a politikába és a társadalmi életbe. A választási kampány előzeteseként készített video-összeállításban a brit Labour Párt vezetője, a protestáns lelkészcsaládban felnőtt Brown semmit sem tart azokról az emberekről, akik elfelejtik a hitüket, amint a városháza vagy a Parlament ajtaja előtt állnak, netán éppen belépnek ezek valamelyikébe. (christiantoday.uk - idea.de – 2010-01-06)

Támogassa gyülekezetét adója 2%-al

A Lónyay Gábor Polgári Társulás megköszöni minden kedves adakozónak a 2009-ben átutalt adószázalékot. Istennek legyen hála egyre többen ismerik fel, hogy az adó 2 %-nak átutalásával valódi támogatást nyújthatnak saját gyülekezetüknek a Lónyay Gábor Társuláson keresztül, vagy a Református Tanulmányi Központ nyári gyerektáborát segíthetik.

Az elmúlt éven a következő gyülekezetek részesültek támogatásban a Lónyay Gábor Társuláson keresztül: 1. Iske, 2. Kistráska, 3. Bés, 4. Ipolyság, 5. Nagyida, 6. Saca, 7. Párkány, 8. Bátorkeszi, 9. Bajánháza, 10. A Református Tanulmányi Központ nyári Honismereti és Angol Nyelvtáborán 3 kárpát-

aljai és 3 erdélyi fiatal vett részt a Lónyay Gábor Társulás támogatásával.

Mindazoknak akik adójuk 2%-át céljaink támogatására kívánják fordítani megadjuk adatainkat:

Név: Zaujmové združenie Gábora Lónyayho

Székhely: 076 74 Draňov 216

Jogi forma: Občianské združenie

IČO: 31256732

További tájékoztatást a 056 6282560-as, vagy a 0908 035 094-es telefonszámon adunk. Kérésre postán, vagy E-mail-en elküldjük az adatainkkal kitöltött formanyomtatványt is.

Csoma László

Még rendelhető a Református Újság

A Református Újság a 17. évfolyamban is tájékoztat egyházi közéletünk és gyülekezeteink mindennapjairól, a világ és a Kárpát-medence reformátusságának fontos eseményeiről.

Rendelje meg kiadványainkat, ezzel támogatva a felvidéki magyar református könyv és lapkiadást. Ne legyen református hitünk és magyarságunk elhallgattatója, amikor nyelvtörvénnyel kívánnak elnémítani minket.

Szerkesztőség

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f o n a l

1.	H.	Jer 30	Jel 22,10-16
2.	K.	Jer 31, 1-17	Jel 22,17-21
3.	Sz.	Jer 31,18-30	Filippi 1, 1-6
4.	Cs.	Jer 31,31-40	Fil 1, 7-11
5.	P.	Jer 32, 1-25	Fil 1,12-17
6.	Sz.	Jer 32,26-44	Fil 1,18-26
7.	V.	Jer 33, 1-13	Fil 1,27-30
8.	H.	Jer 33,14-26	Fil 2, 1-4
9.	K.	Jer 34, 1-7	Fil 2, 5-11
10.	Sz.	Jer 34, 8-22	Fil 2,12-18
11.	Cs.	Jer 35	Fil 2,19-24
12.	P.	Jer 36, 1-19	Fil 2,25-30
13.	Sz.	Jer 36,20-32	Fil 3, 1-3
14.	V.	Jer 37, 1-10	Fil 3, 4-11
15.	H.	Jer 37,11-21	Fil 3,12-16
16.	K.	Jer 38, 1-13	Fil 3,17-21
17.	Sz.	Jer 38,14-28	Fil 4, 1-3
18.	Cs.	Jer 39, 1-10	Fil 4, 4-9
19.	P.	Jer 39,11-18	Fil 4,10-14
20.	Sz.	Jer 40	Fil 4,15-23
21.	V.	Jer 41	Kolossé 1, 1-8
22.	H.	Jer 42	Kol 1, 9-14
23.	K.	Jer 43	Kol 1,15-20
24.	Sz.	Jer 44, 1-14	Kol 1,21-23
25.	Cs.	Jer 44,15-30	Kol 1,24-29
26.	P.	Jer 45	Kol 2, 1-7
27.	Sz.	Jer 46, 1-12	Kol 2, 8-15
28.	V.	Jer 46,13-28	Kol 2,16-23
29.	H.	Jer 47	Kol 3, 1-4
30.	K.	Jer 48, 1-25	Kol 3, 5-11
31.	Sz.	Jer 48,26-47	Kol 3,12-17

M
Á
R
C
I
U
S

GYÜLEKEZETEINK életéből

Hitből éljünk!

“De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitői, hogy életet nyerjünk.” (Zsid. 10, 39)

Az új esztendőben ez az Ige ad útmutatást a roznyci gyülekezet számára. Az évzáró presbiteri és egyházközösségi gyűlésen számot adtunk a 2009-es évben elvégzett gyülekezeti munkáról, az anyagiakkal való gazdálkodásunkról, és kitűztük a következő évben rank váró feladatokat. Molnár Árpád lelkipásztor különös hangsúlyt helyezett a hitből való életre, buzdította gyülekezetünk tagjait, hogy minden napot kezdjünk úgy, hogy Istentől kérünk tanácsot. Tudnunk kell, hogy Istennél nincsenek legyőzhetetlen akadályok, ezért sohasem szabad meghátrálnunk! Terveink

között szerepelnek a parókia épületének és udvarának teljes rendbetétele, a templom körüli járdarész kijavítása, a diakóniai szolgálat megszervezése, idős és beteg gyülekezeti tagok látogatása, a rászorulókat támogatása, hitmélítő alkalmak rendezése, az ifjúsággal való munka. A terhek egyenlő elosztása érdekében munkacsoportokat alakítottunk és kijelöljük a felelősöket. Gyülekezetünk egyike azon kevés gyülekezeteknek, melyeknek nincs bevételi forrása, jövedelme, s csupán a hívek adakozásából származó pénzforrásból gazdálkodhatunk.

Isten iránti hálával mondunk köszönetet lelkipásztorunknak, Molnár Árpádnak, gondnokainknak, Drága Lászlónak, és Simon Jánosnak, presbitereinknek, s minden gyülekezeti tagunknak az elvégzett munkájukért, szolgálatukért. Köszönet illeti Nyéky Miklós segédlelkész is, aki szepemberig nagy odaadással szolgált gyülekezetünkben.

Isten adjon mindnyájunknak sok erőt, egészséget, szilárd hitet az új feladatok elvégzéséhez!

Testvéri üdvözlettel
Míxtaj Johanna

Felvidék Ma

www.felvidek.ma

Szeretetben összeforrva

*Élménybeszámoló énekkarunk
nagyvárad-i útjáról*

Szeptember 4-én kaptam egy e-mailt a tiszteletes úrtól, amelyben arról tájékoztatott, hogy ő és az énekkar meghívást kapott október 23-ra Nagyváradra, a nagyvárad-réti gyülekezetbe. (Abba a gyülekezetbe, melynek lelkésze és kórusa tavaly szolgált a III. Bátorkeszi István Napok során.) A meghívást a saját nevé-

ben elfogadta, de tudni szeretne volna, hogy az énekkar is vállalja-e a szolgálatot. Én természetesen igent mondtam, hiszen október 6-án múlt 2 éve, hogy a kórusral Nagyváradon szolgáltunk, és egy nagyon jó kirándulás sikeredett ebből az alkalomból.

Így hát nagy lendülettel megkezdtük a próbákat. Azt tudni kell, hogy Nagyváradon egyedül a réti gyülekezet templomudvarában található '56-os emlékmű, így a város magyarsága minden évben ott emlékezik. Tehát volt mit csinálni, hogy méltóképpen felkészülhessünk. Hétről hétre, péntekről péntekre összegyűlt a csapat, és nagy lelkesedéssel tanultuk az új énekeket, illetve ismételtük a már megtanultakat.

Október 23-án, péntek reggel 8 óra előtt pár perccel berobogott a busz, bepakoltunk (mert ajándékokat is vittünk), és már úton is voltunk a romániai magyar testvéreink felé.

Sajnos a köd és a sávelhúzások miatt egy kicsit tovább tartott az út, de végül ottani idő szerint fél négy körül szerencsésen megérkeztünk. Úgyesen elszállásoltak bennünket, és már siettünk is a templommal egybekötött terembe, ahol gazdagon megterített asztalok vártak bennünket. A nagyon finom és gyors négyfogásos ebéd után már csak annyi időnk maradt, hogy „beénekeljünk”, tartunk egy „villámpróbát”, és 5 órakor el is kezdődött az istentisztelet, melyet a kórus nyitott meg a 81. zsoltár éneklésével. Ezalatt bevonultak a tiszteletes urak. A gyülekezet közösen elmondta az Apostoli hitvallást. Az ígét – a meghívónak

megfelelően – lelkészünk, Czinke Zsolt hirdette a Timóteushoz írt második levél 1. részének 7. verse alapján: „... nem a csüggedés lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” Ezt a kórus szolgálata követte. Igaz, hogy 23 személy helyett csak 14-en lehettünk jelen, de ez a tény az elkeseredés helyett összetartást, erőt adott a szolgálatra, és így ez volt az egyik legmeghittebb alkalom, amikor énekszóval vallást tettünk Istenről. Három szólamban elénekeltük a 462. („Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem”) és a 255. („Mely igen jó az Úr Istent dicsérni”) dicséretet, valamint a „Ne csüggedj lelkem, hű az Isten” című kánont és az „Ó terjeszd ki Jézusom oltalmazó szárnyad” c. éneket. A 255. dicséret azért is jelentős volt, mert ez Sztárai Mihály reformátor éneke, és épp az ő nevét vette fel a nagyvárad-réti gyülekezet kórusa, amely 80 éves, de erről még lesz szó a későbbiekben. Ezt a dicséretet, valamint az utolsó éneket Berkesi Sándor tanár úr, karnagy feldolgozásában adtuk elő.

A meghívó szerint a továbbiakban az 1956-os eseményekre kellett volna emlékezni. Erre a beszámolóra Fekete Pált hívták meg, akit az '56-os tettei miatt halálra ítélték. Ő ugyanis Békéscsabán a túlerőben lévő páncélos dandártámadás elhárítása érdekében mindent elkövetett, de a város lövetését megakadályozni nem tudta. Tettéért a Rendkívüli Katonai Népbíróság életfogytiglanra ítélte. 1963-ban, szabadulása után tanári képesítése ellenére soha többé nem taníthatott. Fizikai munkával kereste a mindennapi kenyeret családjá számára. A diktatúra ne-

héz éveiben egyetlen vigasza az állandó tanulás volt. Így, ettől a szinkrontolmácsi szinten 4 nyelvet beszélő, 83 évesen is hihetetlen erővel rendelkező tanár úrtól kaptunk közel 1 évszázadot áttekintő rendhagyó történelemórát. A tanár úr – rendkívüli szerénységének köszönhetően – meg sem említette az '56-os forradalom saját bőrén tapasztalt eseményeit... Az este folyamán többször is lehetőségem volt beszélgetni vele, és minden egyes alkalommal megköszönte a kórus szolgálatát, mert számára ez – elmondása szerint – éltető erő volt.

A nagyvárad-réti gyülekezetben egy református óvoda is működik. Az óvodás gyermekek szüleiből álló Csillagfény kórus szolgálatát hallgathattuk meg az istentisztelet további részében. Egy népdalt és egy katonadalt adtak elő Márkus Zoltán karnagy vezetésével. Felemelő érzés volt látni egy fiatal szülők alkotta kórust.

Az idén is megadatott, hogy találkozhattunk Tökés László püspök úrral, ezúttal már mint az Európai Parlament képviselőjével. Ünnepi beszédében megemlékezett az 1956-os, illetve 1989-es eseményekről, valamint külön üdvözölte Czinke Zsoltot, a bátorkeszi gyülekezetet és a kórus tagjait. Szónoklatában – mint minden magyarok EP képviselője – az összefogásra és a kialakult helyzet megváltoztatására hívta fel a figyelmünket.

A köszöntések során átadtuk ajándékunkat a gyülekezetnek. Ugyanis készítettünk a templomunk oldalán elhelyezett (akkor még leleplezetlen) Káldombormű mintájára kicsinyített változatokat díszcsomagolásban. Nem rejtett célunk az, hogy az anyaország és annak elválasztott részeibe eljuttassunk egyet-egy – az egységet jelképezve. Így az első darab Nagyváradra került. Természetesen mi sem távoztunk ajándék nélkül – Pálfi József tiszteletes úrtól kaptunk egy gyönyörű táblát, amely a Sztárai Mihály kórus 80. jubileuma

alkalmából készült.

Másodszor is körbeálltuk az úrasztalát, és énekszóval dicsértük az Úr szent nevét (134. zoltár: „Úrnak szolgálai mindnyájan”; „Magyar ének”; 398. dicséret: „Úr lesz a Jézus mindenütt”). A templomudvarban elhelyezett emlékmű előtt hajtottunk fejet, elhelyezve az emlékezés koszorúit. Majd Benedek Elekről hallgathattunk meg egy előadást.

Az este finom vacsorával és az éjszakába nyúló nótázással folytatódott. Még a vacsora előtt abban a nagyon nagy megtiszteltetésben volt részem, hogy maga Berkesi Sándor Liszt-díjas karnagy, a Partiumi Keresztény Egyetem tanára gratulált, és ajánlotta fel segítségét szakmai tanácsok, kották rendelkezésünkre bocsátása formájában. Ez nem minden kórusnak adatik meg. Mint később kiderült, a tanár úr hallotta a kórusunkat énekelni. Mi, sajnos, nem tudtunk róla, hogy jelen van a templomban, mert a karzaton foglalt helyet – inkognitóban. Ha tudtuk volna...!

Az estét Fekete és Berkesi tanárurak, valamint a nagyon kedves és vendégszerető gyülekezet és vezetői társaságában tölthettük el. A többé-kevésbé ismert nótákat énekelve mindenki számára megszűntek a határok. Úgy hiszem, hogy ez a nap mindenkinek sokáig felejthetetlen marad.

A másnap reggel gyorsan eljött. Igyekezünk idejében felkelni, és felkészülni a Bihari református egyházmegye tíz órákor kezdődő kórustalálkozójára. Volt, akinek sikerült, volt, akinek nem. A kórustalálkozóra 12 kórus jött el. Megtelt az egész templom. Ahogy mondani szokás: egy tüt sem lehetett volna leejteni. Az alkalmat ismét a mi kórusunk nyitotta meg, ezúttal a 459. dicséretet énekeltek: „Az Isten bárányára letésem bűnöm én”. A prédikáció fő mondanivalója az volt, hogy az éneklésben nem a földi dolgok azok, amelyek számítanak, hanem az, hogy kinek és miért éneklünk. Majd a Bihari egyházmegye esperese szólt a gyülekezethez. Elmondta, hogy a kórusok valójában egyházi missziót teljesítenek. Minden romlás és pusztítás ellenére vállalják az áldozatot és fáradságot, hogy énekkel tegyenek bizonyosságot, dicsőítsék az Istent. Ft. Csüry István püspök úr Isten ígését segítségül hívva megnyitotta azt a tárlatot, amely a Sztárai Mihály kórus 80 éve tekint vissza. Az énekkarak 4 blokkban 2-2 énekkel mutatkoztak be. Az egyes blokkokat a bodajki lelkipásztor Sztárai

Mihály reformátorra való emlékezése választotta el egymástól. Utolsó előttként a mi kórusunk, utolsóként pedig a professzionális énekesekből álló Refónia énekkar énekelte. A záró gondolatokat Berkesi Sándor Liszt-díjas karnagy úrtól hallgathattuk meg. A Kálvin-év lévén, sokkal több zoltár, illetve 16-17. századbeli ének éneklésére szólította fel

a kórusokat. Felhívta a figyelmet arra is, hogy nagyobb hangsúlyt kellene fektetni a türelmes hangképzésre, mert az minőséget teremt. Majd az egység fontosságát emelte ki: az egység elérésére kellene törekednünk az egész Kárpát-medencében. Ennek egyik eszköze az 1996-ban kiadott Magyar Református Egyház Énekeskönyvének használata. Ez az énekeskönyv tartalmaz (az általunk jól ismert és énekelte énekeken kívül) nagyon sok a „Halleluja” és más énekeskönyvekben megtalálható éneket. Berkesi tanár úr szavait a közös éneklés követte. A közös ének épp az előző nap általunk elénekelte 255. dicséret volt. Ez sem mindennapi élmény volt, ugyanis a tanár úr vezényelte azt az általa feldolgozott kórusművet, melyet a hivekkel megtelt templom énekelte! Az alkalmat ismét az ajándékozás zárta. A vendégfogadó gyülekezettől minden kórus egy emléktáblát és egy szalagot kapott. A batorkeszi gyülekezet ajándékképpen (Szei Ági néninek köszönhetően) egy névre szóló krónikát készített, amelybe a Sztárai Mihály kórus az elkövetkezendő 80 év szolgálatait jegyezheti fel.

Egy gyors ebéd után a templom előtt búcsúzkodva elénekeltek „Az Úr csodásan működik” kezdetű éneket, ezzel is megköszönve a nagyváradiak

vendégszeretét. A búcsúzás a mihamarabbi viszontlátás reményében történt. Az énekkar vezetőjétől és kedves feleségétől mindegyikünk egy ajándékokkal teli táskát kapott, amelyek erre a felejtethetetlen két napra emlékeztetnek majd bennünket. Még egy utolsó integetés, és már el is indult a busz. De nem haza, hanem Nagyvárad belvárosába. Ugyanis nem tudtunk úgy elmenni, hogy legalább a buszban ülve meg ne néztük volna Nagyvárad nevezetességeit. Elhatároztuk, hogy legközelebb sokkal nyugodtabban és a saját lábunkon járjuk be az utcákat, s nézzük meg a csodaszép épületeket, valamint a város látványosságait, mivel két évvel ezelőtt sem volt rá elég lehetőségünk. Már épp készültünk elhagyni a várost, de a buszban ülő egyik idegenvezető gyülekezeti tag kapott egy telefonhívást Berkesi tanár úrtól, hogy feltétlenül menjünk vissza a régi templomhoz, mert adni szeretne valamit. Természetesen visszamentünk. Ez év júliusában jelent meg a „Református énekek” című CD-sorozat 8. része. Ezt a zenei hanghordozót kaptuk meg. De ami talán még ennél is értékesebb: kaptunk egy ígéretet, miszerint a közeljövőben a gyülekezetünk vendégül láthatja a debreceni Kántust. Én személy szerint már most várom az alkalmat.

Tehát elindultunk. Fáradtan, de lelkiekben meggazdagodva. Szinte biztos vagyok benne, hogy mindenki nagyon szívesen maradt volna még, de másnap (október 25-én) megkezdődtek a IV. Bátorkeszi István Napok, és volt még elég teendőnk.

Amikor átléptük a határt, az motoszkált a fejemben, hogy Nagyvárad az a hely, ahova bármikor szívesen visszamennék, több okból kifolyólag: szinte kézzel fogható volt a gyülekezeti tagok szeretete, törődése. Annak ellenére, hogy két határt is át kellett lépünk, ott-hon éreztük magunkat. De ami ennél is fontosabb: egy nyelvet beszélve magasztaltuk a Mindenhatót. Ennél nagyobb kapocs, amely összeköt két közösséget, nem létezik. Megélhettük azt, amit a 395. dicséret így fogalmaz meg: „Szeretben összeforrv, egy közös test tagjai...”

Végezetül már csak köszönetet szeretnék mondani elsősorban a nagyváradi régi gyülekezetnek a fogadtatásért, Czinke Zsoltnak a háttér megvalósításáért és nem utolsó sorban a kórusnak a szolgálatért. Köszönöm.

Szalay Katalin kántor, karnagy

Nyilas Misi Karácsonya

Egy doboznyi szeretet Bátorkesziről

November elején említettem hittanórán a gyerekeknek, hogy készíthetnének karácsonyi ajándékot készítenénk tőlünk távol élő, ismeretlen gyerekeknek. Nem kellett sok szót vesztegetni a témára, mert rögtön felcsillant a szemük mind az elsősöknek, mind a kilencedikeseknek.

Mindannyian tudták, miről beszélek, hiszen az utóbbi években ők is kaptak cipősdobozos ajándékot Németországból, keresztyén családban felnövő gyermekektől. Még arra is pontosan emlékeztek többen, hogy mit tartalmazott. Van, akinek kedvenc pulóverévé, tolltartójává vált a dobozban talált ajándék, s mindmáig használja. Szinte szóhoz sem engedtek jutni. Záporoztak a lényegre törő, minden részletet tudni akaró kérdések: Mit tegyünk bele? Olyasmit, amit mi is kaptunk? Becsomagolhatjuk szép karácsonyi papírba? Hová vigyük? Kinek adjuk? Meddig lehet készíteni? Nem baj, ha többet is viszünk? Rá kell írni, hogy fiúnak vagy lánynak szánjuk? És azt, hogy hány éves?...

Két nap múlva egy kislány csengetett édesanyjával, gyönyörűen becsomagolt dobozzal a kezében. Másnap megérkezett a második ajándék. A harmadik napon öt csomag sorakozott a lelkészi hivatalban. November 6-án a református hittanra járó minden gyermek családját értesítettük a szeretetsomagok készítésének lehetőségéről, s az iskola bejáratára is került egy felhívás, ezzel jelezve, hogy bárki csatlakozhat kezdeményezésünkhöz. Mindkét óvoda pedagógusai készségesen továbbították a hozzájuk járó gyermekek szüleinek levelünket.

Vasárnap, november 15-én az istentiszteleten hirdettük ki a „Nyilas Misi Karácsonya” elnevezésű gyűjtést, kérve, hogy aki a szívében készítené az örömteli ajándékozássra, az a részletes tudnivalókkal ellátott levelet vigye magával otthonába. A templomban elhelyezett tájékoztató levelekből egy sem maradt!

Csütörtökön 14, szombaton 23, vasárnap már 33 csomagot számoltunk meg. S hogy kik hozták? Többnyire mosolygó gyerekek, fiatal anyukák, akik azt mondták, hogy ha azok a gyermekek is annyira fognak örülni a cipősdoboznyi ajándéknak, mint az övék, akkor nem tehetik meg, hogy ne készítsenek nekik. S érkeztek a nagymamák is. Fiúnak, lány-

nak, idős férfinak vagy idős hölgynek szánt dobozzal, füzetekkel, kifestővel, könyvekkel, magyar ifjúsági és szépirodalommal, házi áldással. „Jó helyre került”, „szeretettel készítettem”, „hasznos dolgokat csomagoltam, amire szükség van Erdélyben is, Kárpátalján is”... - mondták.

23-án, hétfőn a férfiak voltak a szeretet futarai. Több kiló liszt és cukor is érkezett. Másnap minden órában szaporodott az ajándék, a Rét utcai óvodában is

5 csomag várt továbbszállításra. Ez már 42 ajándékot jelentett.

A gyűjtést november 25-ig hirdettük meg. A szerda esti számolás után 57 ajándékkal teli cipősdoboz lett szeretetünk „eredménye”.

Másnap, november 26-án Lengyel Zoltán, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház diakóniájának önkéntese vette át és szállította Komáromba adományainkat. Nem mindennapi látvány volt, amikor személyautójával elindult a templomudvarból. Az autó minden zugát ajándék töltött be, csupán a pedálok és a sebességváltó kar környéke maradt szabadon. Ígérete szerint az ajándékokat december 11-12-én szállítják Erdélybe és Kárpátaljára. Az összegyűlt pénzdományt diakóniai központunk igazgató-nője, Szabó Annamária vette át.

Sok-sok karácsonyi csomag sorakozott már gyülekezetünkben az elmúlt karácsonyok előtt zétoosztásra várva. Ám ezek a csomagok mégis mások voltak. Mert mi készítettük másoknak. Szeretettel, mosollyal fűszerezve, imádsággal körülvéve. Egy ismeretlen gyermekre vagy egyedülálló idős emberre gondolva, hogy vajon örül-e majd annak, amit a doboz-

ban talál. Most mi, bátorkesziek is tettünk valamit azért, hogy kevesebb gyermek számára müljön el ajándék nélkül Jézus Krisztus születésének ünnepe. A felhívás szerint édességeket, játékokat csomagoltunk, hogy többet mosolyogjanak. Meleg sapkát, sálát, kesztyűt, zoknit rejtettünk melléjük, hogy ne fázzanak. Fogkefével, fogkrémmel, szappannal, samponnal, papírsebkendővel egészítettük ki ajándékunkat, hogy egészségesek maradjanak. Füzettel, tollal, színes ceruzával, tolltartóval, radírral töltöttük ki a még fennmaradt helyet, hogy fejlődjenek. S azért, hogy érezzék, értékesek, egy kedves üzenetet, jókívánságot is küldtünk a Jézus Krisztusról szóló örömhír mellett.

Nem szeretem, amikor előrehozzák a karácsonyt. De ebben az évben ez mégis másképpen alakult. A gyerekek segíteni akarása, lelkesedése, az édesanyák és a nagymamák gondos csomagolása, jó szándéka karácsonyvárová tette a novemberet is, mert a szeretet lengte be az iskolai osztálytermet, a parókiát, az óvodát, a templomot, a bibliaórát, valahányszor csomag érkezett. Igazzá vált a régi bibliai idézet: „Nagyobb boldogság adni, mint elfogadni” (ApCsel 20,35).

Jó tudni, hogy gyülekezetünkben, közösségünkben imáikkal is támogatták a karácsonyi csomaggyűjtő kezdeményezést, azért, hogy az Isten dicsőségére valósulhasson meg, és kérték az Urat, hogy az emberek tudjanak szívből adni és szívből elfogadni.

Mi is hisszük, hogy „nyilas misis” karácsonyi készülődésünket látva az Úr Jézus arcára is mosoly ült, mert azt látta, hogy az Ő szeretetét adtuk tovább másoknak boldogan, önzetlenül szeretet-hiányos napjainkban. Legyen Isten áldása ezen a szeretetszolgálatunkon is!

Czinke Tímea

Kálvin-ház Vigtelkén

Nagytiszteletű lelkipásztor úr/nő, kedves gyülekezet.

Egyházunk Zsinati elnökségének jóváhagyásával ezúton szeretnénk segítségüket kérni visszakapott ingatlanunk felújításával kapcsolatban, mely a múltban iskolaépületként és tanító-lakásként is szolgált egyben, és újra a gyülekezet használatába kerülve, a Kálvin emlékévé nyomán, Kálvin háznak neveztük el.

Az épület állaga, sajnos az idők folyamán, melyek során nem volt egyházi használatban, megromlott, és nem felel meg a mai körülményeknek. A vakolat tönkrement, a falak megrepedeztek. Eternit tetővel rendelkezik, amely helyenként megtört. Keskeny kétszárnyas ablakai, fa ajtói elhasználtak, a padló porlik. Ennek ellenére - ingatlanról lévén szó - értékes, hiszen öt helyiségből (osztályterem, két szoba, konyha, kamra) áll, melyeket jelenlegi állapotukban nem tudunk használni, de

felújításukkal a gyülekezet, a falu és a köz is gyarapodna egy épülettel, amelyet többféle módon lehetne hasznosítani.

A gyülekezet egy gyülekezeti házat nyerne, ahol a presbiter-gyülekezetek, a téli időszakban az istentiszteleteket, és egyéb, a gyülekezetet építő alkalmakat; hitoktatást, táborokat, ifjúsági és felnőtt bibliaórákat lehetne tartani.

A falu egy, nagyságban a kultúrház és az abban levő kicsi iroda közötti helyiséggel lenne gazdagabb, amelyet sokféleképpen lehetne tudna használni (különböző kisebb közösségi akciók, szabadidős, klub-, kulturális, művelődési és sporttevékenység,

kisebb ünnepek, valamint nagyobb falusi események esetén kiegészítő helyiség (öltöző, konyha) a kultúrház mellett, stb.).

És ezen túl az épületet és az azt körülvevő kertet kisebb, táborhelyként, valamint alkalmi (hálósákos, vaságyas, matracos) turisztaszállásként is lehetne hasznosítani különböző, elsősorban egyházi, ifjúsági, turisztikai alkalmakra, amelyekre lehetőség van a Gömör-Tornai karszt csodálatos környezetében.

A gyülekezet létszáma (22 választójogú egyháztag) és anyagi ereje is azonban kevés mindezek megvalósításához. Az elmúlt éven már három alkalommal volt brigád az épület javítására, melyhez hathatós segítséget az anyaegyháztól, Szalóctól és Szalóc községtől, valamint az ottani társadalmi szervezetektől kaptunk. Valamint sikerült előrehaladnunk a felújításban az omladozó vakolat rendbetételével is, melyet egyik presbiterünk végzett.

Azonban továbbra is sürgető problémaként nehezedik ránk a tető felújítása, melyben elsősorban anyagi segítségre szorulunk, amelyhez szeretettel kérjük az Önök segítségét is hogy rendbe tehesük és küldetésünknek megfelelően használhassuk eme ingatlanunkat.

Isten áldása legyen minden jóindulatú adakozón, aki bár-

milyen formában, elsősorban anyagi eszközökkel, támogatni, segíteni tud munkánk elvégzésében, célunk megvalósításában. Adományait a következő számlaszámra küldhetik: **0511938543/0900**

Életükre és munkájukra Isten áldását kérve tisztelettel és köszönettel:

André János, lelkész
Bokros Gyula, gondnok

A héber nyelv – לשון הקודש

A Messiás megkoronázása a Zsoltárban

A Szentírás szavai a felszíni értelmezés mögött mindig magukban hordoznak egy mélyebb értelmezési lehetőséget. Most egy ilyen mélyebb értelmezést mutatunk be.

Dávid király 22. zsoltára a klasszikus Messiás-zsoltár. Ebben találhatóak Jézus utolsó kereszten mondott szavai „Éli, Éli lámámá asavtáni?” – „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27, 46). Egy haldokló utolsó szavai ezek, és minden szónak meg van a maga súlya.

A 13. vers pedig nagyon kifejező: Hatalmas bikák vetek körül, bekerítettek a básáni bivalyok. Az eredeti héber szöveg második része rendkívül kifejező. Az „abirej Ha Baschan” a Básán legerősebb teheneit és bivalyait jelentik. Baschan a mai Gólán. A Gólán fennsíkon még ma is lehet találkozni ezekkel a nagyon erős tehennel.

A 13. vers utolsó szava: „Jakhtiru” a bibliai fordításokban bekerítettek vagy körülvettek szóval van leírva. Ez a fordítás találó, de mégis létezik egy második értelmezés. Az eredeti szó gyöke katara (כתר), ami „keter”-t jelent, és a héber nyelvben koronát jelent. Ha az ember úgy akarja, megkoronázást is jelenthet. Manapság az az értelmezés használatos, ami egy katonai sereg által az ellenség körülvevését jelenti. Miért nem használták akkor az erre konkrét megnevezést adó „jakifu” szót, ami kifejezetten bekerítést jelent? A Szentlélektől vezetett zsoltáriró pontosan azt a szót használja, aminek második jelentése megkoronázni „egy királyt”, amit a „Jakhtir(u)” fejez ki.

Igen, Jézus a zsidók királya, az erős, magas rangú vallási vezetőktől és a római államhatalom képviselőitől valóban megkoronáztatott. A zsoltárban levő szöveg egy előjele Jézus megkoronázásának, és előjele a királyok királya visszajövetelének.

- Israel Heute -

Karácsony Páskaházán

2009. december 19. - gondnokunk javaslatára presbitériumunk úgy döntött, hogy idén a szeretetsomagokat Páskaházára visszük. 15,00 órakor kezdetét vette az evangelizációs istentisztelet a kultúrházban, ahol már régen gyűlt össze ennyi ember. Itt volt Páskaháza majdnem összes apraja, nagya. Az istentiszteleten ígét hirdetett Nt Nyéky Miklós, segédlelkészünk. Utána rövid kultúrműsor következett a helybeli óvodások és egy nagy roma csoport jóvoltából. Ezután Nt. André János tiszteletes Urunk vezetésével karácsonyi és egy-

Szeretetsomag osztás

házi énekeket adott elő a Szalóka néptáncscsoport. Közben gondnokunk ismertette az egész projekt küldetését. Elmagyarázta röviden mikor és hogy indult ez az egész. A csoport további szolgálata közben a szeretetsomagokat szétosztotta gondnokunk a páskaházai polgármester közreműködésével. Utána szeretetvendégségre került sor ahol régi és új ismerősök elbeszélgettek mindennapos örömeikről, gondjaikról. Küldetésünket teljesítve vidám szívvel tértünk haza. Örül-

A résztvevők egyik csoportja

tünk, hogy szeretetet tudtuk hozni e kis gyülekezetbe s kis községbe advent utolsó vasárnapján. Istennek legyen hála érte.

Borzy Bálint szalóci gondnok

Az óvodások műsora

Szalóc

2009. december 24-én - Szentestén, verses, énekes műsorral dicsértük az Urat, ünnepeltük Jézus Krisztus születésnapját. Szolgáltak: óvodás gyerekek özv. Lőrincz Béláné, tanító néni és Nt. Nyéky Miklós, segédlelkész vezetésével, hittanosok Nt. Nyéky Miklós segédlelkész vezetésével és Szalóka énekcsoport tagjai Nt. André János vezetésével.

Köszönet és hála legyen mindezért Istennek a mi Urunknak.

Borzy Bálint szalóci gondnok

A hittanosok egyik csoportja

Szalóci óvodások

Szalóka énekcsoport

Ladmóci pillanatok

Esztendő fordulóján, amikor hálát adva visszatekintünk annak el-elmúló napjaira, áldott alkalmaira, mindenekelőtt jó meglátni benne Istenünk gondviselő és megőrző szeretetét, amellyel az elmúlt esztendőben is körülvett és megáldott bennünket, ezt a kis létszámú mindössze 158 választójoggal bíró Ladmóc-i gyülekezetet.

Ezt tapasztaltuk meg újra és újra, ez vezetett és segített át bennünket a 2009-es esztendő minden örömén és ez adott erőt a nehézségek leküzdéséhez, a gondok és bajok orvoslásához.

Gyülekezetünk életét az elmúló esztendőben **egyrészt az erőgyűjtés jellemezte**, hiszen a Ladmóc-i gyülekezet 1995 óta állandó jelleggel építkezik. Először parókiát épített, majd 2005-től hozzákezdett temploma javításához, /a Bodrogszerdahelyi legnagyobb református temploma / mely javítás eddig több, mint 2 millió koronájába került a gyülekezetnek. Ezt az összeget komoly külső támogatás hiányában nagyobbrészt a gyülekezet tagjai szinte erejüket meghaladó módon biztosították. **Tartalékaink azonban kimerültek, így törvényszerű az erőgyűjtés**, hogy a felújítás még ránk váró munkálatait is /a templom teljes külső felújítása még 750 ezer koronát igényel/ el tudjuk majd végezni.

Másrészt tovább folytak sokszínű és minden korosztálynak lehetőséget biztosító gyülekezeti alkalmaink, amelyek közül a **teljesség felsorolása nélkül** az utolsó két hónap eseményeiről szeretnék beszámolni.

November 7-én szakmai napra vártuk az Ungi és Zempléni egyházmegeyk kántorait és kórusvezetőit, melyen az előadásokat Süll Kinga egyházzeneész, a zenei osztály igazgatónője tartotta. A tartalmas előadások közben terítékre kerültek a kántori szolgálat aktuális nehézségei, a ritmikus éneklés szükségessége, énektanítás rendszeressége...

Advent 3-ik vasárnapján áldott alkalom volt gyülekezetünk jubilánsainak a köszöntése, akiknek az Úr kegyelme

napjaikhoz - napokat töltött és így ebben az esztendőben kerek születésnapjára érhetek meg. Együtt örültünk a családtagokkal, miközben Istennek adtuk hálát jubilánsaink életéért a köztünk és értünk is végzett szolgálataikért. Az 50, 60, 70, esztendőt megért testvéreinket gyermekeink és kórusunk színes műsorral, majd a nőszövetség és a gyülekezet ajándékaival köszöntöttük.

Advent 4-ik vasárnapján azokra gondolva, akik egyedül, magányosan, egykori szeretteikre gondolnak /akik már elhunytak vagy pedig távolba szakadtak/, indultunk el a Bodrogszerdahelyi öregek otthonába, hogy az idős és az élet terhei alatt megfáradt testvéreinknek is átadhassunk

egy szeletet az adventi és a karácsonyi öröm boldog bizonyágtételéből. Megható volt látni és érezni, hogy a jó Isten hogyan áldotta meg ezt a szolgálatot. Jó néhány szemben megcsillantak az öröm könnyei, hogy a megfáradt élet szántotta barázdás arcokon végigfolyván a hála és köszönet könnyeivé váljanak. Megígértük, hogy karácsony estéjén sem feledkezünk el róluk, hanem rájuk is gondolván kicsinyek és nagyok imádkozunk értük.

Így érkezünk el - karácsonyra készülve és másoknak készítve - az ünnep estéjére, mikor a Betlehem-i gyermekben megláthattuk és találkozhattunk életünk Megváltójával, ki az Úr Jézus a Dávid városában. A szépen megtelt templomban kórusunk és gyermekeink versekkel és énekekkel közösen köszöntötték az értünk született Isten Fiát.

A megkezdett szolgálatokat szeretnénk továbbra is hűségesen végezni, Isten Szent Lelke által megszólítani és hívni még több keresőt az Ő közelségébe, amelyre az ige is biztat **"keressétek először az Istennek országát és az Ő igazságát ..."**

S.

Jótekonysági bál Perbenyikben

„Úgy érezzük, hogy amit teszünk, csak egy csepp a tengerben. Anélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb lenne a tenger.”

(Teréz anya)

2009. december 31-én, immáron második alkalommal került megrendezésre szilveszteri jótekonysági bálunk a Jó Pásztor non-profit Perbenyik és perbenyik Református Egyházközség presbitériumának szervezésében, amelynek bevétele a szervezet létesítendő gyermekotthona épületének felújítására lett felajánlva.

A tavalyi bál után (melynek bevétele a parókia tetőcseréjére lett fordítva), idén is szép számban jelentkeztek segítők, támogatók, akik szívesen segédkeztek az előkészületi munkálatokban, a terem feldíszítésében, a vacsora, büfé, tombola, ajándékok beszerzésében.

A szilveszteri bált Szabóné Kozár Éva református lelkipásztor ill. a Jó Pásztor non-profit szervezet alapítója nyitotta meg. Beszédében köszöntötte a jelenlevőket, megköszönte a támogatásokat, és biztató szavaival megnyitotta a bált. Ezután Fülöp Pál, a gyülekezet gondnoka, üdvözlő szavait és jókívánságait Eszenyi József presbiter olvasta fel, mivel a gondnok úr betegsége miatt sajnos nem tudott megjelenni.

Az elmúlt évhez hasonlóan, a bál bevétele, ami 632 euró volt, hasznos célra lesz fordítva, a gyermekotthon és krízisközpont felújítására, ahova reményeink szerint, mihamarabb beköltözhetnek a rászoruló gyerekek és krízishelyzetbe került anyák gyerekeikkel.

Köszönet:

- Mgr. Szunitráné Szabó Mirjamnak, aki az asztaldíszeket és a kísérő díszítést biztosította
- Vendégeinknek, hogy a belépőjegy vásárlásával támogatták célunkat
- Sikora és fia, akik változatos és remek zenét szolgáltattak
- A Borostyán vendéglőnek, amely a vacsorát biztosította
- A tombola-ajándékok felajánlóinak
- A tombola-ajándékok összegyűjtőinek, és mindazon személyeknek, akik segédkeztek abban, hogy ez a bál létrejöhessen.

A bál nagyon jó hangulatban zajlott, a vendégek hajnalig ropták a táncot.

Köszönjük a résztvevőknek a részvételt, a támogatóinknak a segítséget, valamennyiük életét kísérfje Urunk gazdag áldása.

*Mgr. Kanda Bernadett
a NP segítő munkatársa*

Karácsony a perbenyiki gyülekezetben

Észre sem vettük a napok, hónapok rohanását, amikor az egyre rövidülő nappalok szürkéségébe szólt bele az advent. A várakozás, a felkészülés ideje.

Az utóbbi években sajnos, egyre inkább elhomályosodik az advent fénye, még a keresztyén emberek életében is. Nagy örömmel és meglepődéssel tölt el a tudat, hogy gyülekezetünk tagjai, gyermekei az ünnepi készülődések közepette felismerték, és megértették, hogy az ünnep fényét nem az ajándékok és a csillogó díszek vagy mi magunk, hanem csak Jézus Krisztus teljesítheti be.

A gyülekezet presbiterei a nőegyesület tagjaival, az adventi vasárnapokon meglátogatták az idős, beteg gyülekezeti tagokat. Bibliái igével és édességcsomaggal kívánva Istentől megáldott ünnepeket, erőt, egészséget.

A női énekkar tagjai is hetente több alkalommal készültek Szunitráné Szabó Mirjam karvezető irányításával a karácsony este meghittebbé tételében. A gyermekek és az ifjúság is lelkesen kapcsolódott be a szentestei program előkészítésébe.

Hamar elteltek az adventi napok-vasárnapok. Eljött a karácsony, a szenteste gyülekezetünkben, községünkben, Isten kegyelméből. A mi kedves kis falunkban, Perbenyikben harangd csendült, ének zendült, megkezdődött a karácsony esti programos istentisztelet, Szabóné Kozár Éva szolgálatával.

Az istentisztelet alatt a gyerekek már alig várták, hogy „ajándékukat” lerakhassák a megszületett Jézus jászola elé. Ez az ajándék az őszinte gyermeki hitben és bizalomban vált valósággá, melyet a szívből jövő énekek, versek és karácsonyi történetek tanúsították. A megtelt templom ünnepi gyülekezete meghatottan hallgatta végig a Három fenyőfa történetét, a betlehemi történetet és a Négy gyertya történetét. Az istentiszteletet a kétszólamú női énekkar szereplése zárta. A Hallelujás énekeskönyvből hangzott el az „Ó, Betlehem kisvárosa” című dicséret.

Míg a gyülekezet a „Csendes éj”-t énekelte, a gyülekezeti teremben átvehették a németországi missziótól kapott ajándékokat.

Szép régi hagyomány a kántálás a parókian a szentestei istentisztelet után. A gondnok úr, Fülöp Pál köszöntötte a lelkésznot névnapja alkalmából, a gyülekezet nevében. Majd a jókívánságokhoz csatlakoztak a presbiterek és a gyülekezeti tagok. Így vittük haza családjainkba a karácsonyi békét, hitet és mély szeretetet, és így leltünk Isten csodálatos titkára, ajándékára.

Kívánjuk, hogy találja meg minden keresztyén ember, minden gyülekezet a hit erejét, a karácsony békéjét a 2010-es esztendőben is.

Vaski Klára presbiter, hitoktató

A JÓ PÁSZTOR HÁZA

adakozás

**Király Viktor,
Királyhelme 100,- €**

Mindazok életére Isten áldását kérjük,
akik adományaikkal eddig is
hozzájárultak ahhoz, hogy minél

GMP, Perbenyik 100,- €

közelebb jussunk célunk eléréséhez.

Bankszámla számunk: 055 20 44 933 / 0900

SLSP, a.s., pob. Král. Chlmeč

Címünk: Dobrý Pastier Pribeník n.o., Kostolná 216/3, 07651 Pribeník

A Kárpát-medence Reformátussága

„Az Úr az én Kősziklám...” – Gulácsy Lajos nyugalmazott püspököt köszöntötték Munkácson

Gulácsy Lajos, a Kárpátaljai Református Egyház tiszteletbeli püspöke, a munkácsi gyülekezet lelkésze 85. születésnapja alkalmából szervezett hálaadó istentiszteletre igen sokan eljöttek a Latorca-parti város református templomába, hogy köszöntsék az ünnepeltet. Hogy együtt emlékezzenek azokra az évekre, melyek komoly megpróbáltatást jelentettek a sokat megélt kárpátaljai magyarság számára: amikor elhurcolták a férfilakosság zömét, csak azért, mert magyarnak születtek. Amikor csak a lelkipásztorok tartották az emberekben a lelket, s akkor koholt vádak alapján őket is száműzték. Abban a reményben, hogy a pásztor nélkül maradt nyáj szétszéled.

Hála Istennek, nem így történt! Ez a nyáj még inkább megerősödött, s még erősebb hitre jutott. A légerekbe elhurcolt lelkészek közül sokan a kemény megpróbáltatások idején sem adták fel hitüket, ott is arra törekedtek, hogy tartsák a lelket a sok meggyötört emberben, hogy Istenhez vezessék azokat, akik talán abban a helyzetben éppen az Urat hibáztatták sanyarú sorsukért. A fiatalon lágerbe került Gulácsy Lajos közéjük tartozott. Hirdette az igét ott is, bátorította sorstársait. A közös imádságok, a titokban megtartott istentiszteletek, a könyörgések, a fohászok adtak reményt és bizakodást a túléléshez, megnyugvást azoknak, akik testi ereje nem bírta a megpróbáltatásokat. Nehéz és könyörtelen idők voltak ezek. Soha ne ismerje meg a jövőben senki! A ma embere talán már el sem tudná viselni azt az életet...

A most 85 éves Gulácsy Lajos hét évet töltött lágerben. És még soha nem hallottuk őt panaszkodni. Sőt! Mint önéletrajzi írásában, a Mélységből a magasba című, immáron második, bővített kiadást is megért könyvében vallja: „A láger számomra nem csak a hét szűk esztendőt jelentette, hanem hét bő esztendő is volt. Sok hasznos dolgot megtanult ott az ember, megtanulta becsülni az igazi emberi értékeket. A fiataloknak szoktam ma is mondani, hogy nem kívánom nekik a lágeri éveket, de az ilyen terheket és kereszteteket is meg kell tanulni elhordozni...”

Gulácsy Lajos megtanulta elhordozni a terheket. És ma, 85 évesen is fiatalos lendülettel szolgál, arra tanítva – példamutatással –, hogy soha nem szabad feladni! Nem szabad elkeseredni, még ha kilátástalannak is tartjuk az életet. Mert a terhek, a gondok elviselésében Isten segít, aki teremtett és megváltott bennünket, s aki életünk minden szakaszára feladatot bízott ránk, amit hittel és hálaadással kell végeznünk mindenkor, vallja Gulácsy Lajos. Ő ezt tette mindig, ezt bizonyítja egész élete, sommázhatjuk a január 10-én Munkácson megtartott hálaadó istentiszteleten felszólalások, köszöntések, visszaemlékezések alapján.

Az ünnepség résztvevőit Zsukovszky Miklós, a Beregi Egyházmegye esperese köszöntötte, majd Csomós József, a Tiszáninneni Református Egyházkerület püspöke hirdette az igét a 18. Zsoltár válogatott versei alapján, melyben Dávid király a csodálatos szabadításért ad hálát, és Istenbe vetett erős bizalmáról tesz bizonyosságot. Isten útja biztos, az Úr beszéde tiszta, pajzsa az azoknak, akik bíznak Őbenne, mondta a püspök úr.

Ezt vallja Gulácsy Lajos is, aki – akárcsak Dávid – megjárta a mélységet és a magasságot –, de mindig vallotta: „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, Őbenne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem”.

A hálaadó istentiszteleten dr. Vaczkó László, a Munkácsi Református Gyülekezet gondnoka ismertette Gulácsy Lajos életútját, s mondott köszönetet azért a több évtizedes szolgálatért, melyet ebben a gyülekezetben végzett.

A jubileum alkalmából Csomós József, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának képviselőjében üdvözölte az ünnepeltet. Nagyrá értékelte Gulácsy Lajos szolgálatát, aki a Munkács–Kazahsztán útvonalon tömegeket vitt Isten templomába. Azt kívánta, hogy majd egykoron, amikor meg kell állni Isten színe előtt, így szólhasson hozzá is az Úr: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután. Menj be a te Uradnak örömébe!” (Mt 25, 21)

Zán Fábrián Sándor, a Kárpátaljai Református Egyház (KRE) püspöke, Héder János főjegyző, Nagy Béla főgondnok hálás szívvél mondott köszönetet Gulácsy Lajos nyugalmazott püspöknek eddigi szolgálatáért. Azért az önzetlen segítségnyújtásért, áldozatvállalásért, melyeknek köszönhetően templomok ajtajáról lehulltak a lakatok, parókiák épültek, egyházi tulajdonok kerültek vissza jogos tulajdonosukhoz, református líceumok nyíltak... Köszönetet mondtak a sok jó tanácsért, a helyes útra irányító kérdésekért, melyekkel a fiatal lelkészeket, az egyház vezetőit terelgette és terelgeti ma is. A KRE vezetői egyben arra is felkérték az ünnepeltet, hogy továbbra is hirdesse minden adott alkalmon Istennek igéjét, illetve a KRE levéltárának és múzeumának vezetői segítségével írja meg személyes élettapasztalata, visszaemlékezése alapján a Kárpátaljai Református Egyház történetét.

Gulácsy Lajos igaz hitével, személyes áldozatvállalásával, önzetlen, hűséges szolgálatával kivívta a megbecsülést, élete példaként szolgál, fogalmazott Bacskai József, a Magyar Köztársaság Beregszászi Konzulátusának főkonzulja. A különböző népek, nemzetek békés egymás mellett élésének szószólójának, a szeretet hirdetőjének nevezte Gulácsy Lajost Lengyel Zoltán, Munkács város polgármestere. A hithű szolga képét vetítette elének köszöntőjében Hegedűs Lóránt püspök. Gulácsy Lajosnak a református líceumok alapításáért tett erőfeszítését köszönte meg többek között Pándy-Szekeres Anna, a Nagyberegi Református Líceum első, és Tóth László, a tanintézmény jelenlegi igazgatója. A bódvaszilasi testvérgyülekezet jókívánságait hozta el Meleg Attila lelkész. Hálás szívvél köszöntötte az ünnepeltet

Dancs Róbert és Dancs Edina munkácsi beosztott lelkész, akik nem csupán az útmutatásokért, a tanácsokért mondtak köszönetet, hanem azért is, hogy Gulácsy Lajos hívására, biztatására jöhettek „haza”, Kárpátaljára szolgálni.

Megható pillanatait voltak az ünnepségnek, amikor a jubiláló lelkész életére azon gyülekezetek képviselői kérték Isten áldását, ahol Gulácsy Lajos egykoron szolgált. Voltak, akik botra, segítő karra támaszkodva léptek ki a padsorokból. Ők azok, akik elejétől fogva ott álltak a gyülekezetszervezés élén, akik még emlékeznek a kezdetekre, a nehézségekre, de legyőzték az akadályokat, mert hittek és hisznek az összefogás, a közös imádság erejében. A munkácsi gyülekezet tagjai versekkel, énekekkel üdvözölték az ünnepeltet.

Hosszú lenne felsorolni azok nevét, akik köszöntötték Gulácsy Lajost 85. születésnapja alkalmából. Aki zárszavában így összegzett: „Az én életem, szolgálatom nem az én dicsőségem, hanem Isten ajándéka.” Gulácsy Lajos püspök úr arra is felhívta a figyelmet, hogy a „napnyugta” is szerez örömet: a boldog öregkor záloga, ha egész életünkkel Istent szolgáljuk, ha örömmel végezzük feladatunkat.

Marton Erzsébet

Keresztyén vagyok! És akkor...?(!)

Megszülettem! Vagyok! Létezem!

Ezek a kijelentések olyan természetes számunkra, azonban annak a folyamatnak, melyet e három szóval fejezünk ki, sem a kezdete, sem a megvalósulása, nem olyan természetes.

Vagy mégiscsak természetes lenne?

Az élet végtelen körforgásában egy természet által létrehozott kis organizmusok vagyunk, melyek valahogy keletkeztek, „fotoszintetizálnak”, majd elhalnak?

Isten, pedig csak ül a trónusán, ha egyáltalán létezik...?

Csak egy jól sikerült „ültetés” eredményei vagyunk?

Most keménynek tűnhetnek a kérdéseim, azonban a világban vannak emberek, akik hajlandók ezen „elmélet” elfogadására. Ők a naturalisták, akik a természetet tekintik egyetlen és igazi valóságnak, s a szellemi, erkölcsi életet is ebből eredeztetik. A naturalizmus csak az egyik félreértelmezése a Teremtésnek és a világ rendjének a sok közül. Ott vannak még (például) a deisták, akik szerint Isten csak megteremtette a világot, azonban a továbbiakban nem avatkozik a világ eseményeinek folyásába. Ezen kívül megemlíthetjük a panteizmus követőit, akik azonosítják Istent a természettel, és a természet felett álló Isten létezését nem ismerik el, vagy akár az ateistákat, akik elutasítják Isten vagy akár egy transzcendens lény létezését is.

Sokféle felfogás létezik, „kezdő hívő” emberként nehéz lehet választani: akkor most melyik a helyes? A keresztyén életfolytatás kérdésében az Írás az egyedüli tekintély. A Szentírás a kijelentett, írott és hirdetett Ige dinamikus kölcsönhatásában a legfőbb útikalauz számunkra. Segít kiigazodni az eszmék világában, segít elkerülni a tévhitészeket, és a Szentlélek által gyűjtött isteni fáklyaként világítja be életutunkat. A Szentírás, pedig Isten nevéként az Ő alapulajdonságát nevezi meg: „Vagyok, aki vagyok! A Vagyok küldött engem hozzátok!” Ezzel a kijelentéssel „igazolja” magát Mózes azok előtt, akik közé Isten küldi őt. Ő a mi létünk kezdete, azaz a „Vagyok küldött engem.”

Boldog az az ember, aki meg tudja köszönni azt az életet, amit kapott, ahogyan kapta, ha el tudja hinni és fogadni, hogy Istennek célja volt azzal, hogy megszületett, hogy oda született, ahova... Boldog lehet annak az embernek is a szíve, aki meg tudja köszönni gyermeke, élettársa, szülei életét, ugyanis az, hogy család, sajnos nem mindenki számára adatik meg. Vannak olyanok is, akik el-

dobják mindezen örömeiket maguktól, hiszen egy megfelelő helyen és időben mondott szó, véget is vethet egy életnek, vagy örökké megváltoztathatja azt. Nem lenne szabad az embernek megengednie magának azt, hogy mások életét elvegye, mivel az csakis Isten hatásköre. Ne akarjunk tehát Istent faragni magunkból, hagyjuk ezt a munkát „Profira”! Az is nagy boldogság lehet számunkra, hogy mi az Ő teremtményei vagyunk. A saját képmására teremtett minket, és nekünk adta a földet, hogy őrizzük és műveljük azt. Az a feladatunk, hogy ne csak létezzünk, hanem legyünk, hogy tartalmasan töltsük el ezt az ajándékba kapott életidőtartamot, sáfárkodjunk talentumainkkal, naponta teremjük a lélek gyümölcseit (Gal 5, 22-23), öltözzük fel az Isten fegyverzetét (Ef 6, 14-17) és éljünk a hit erejében. Megtanuljuk, hogy Isten számára nincs lehetetlen, és hogy vannak még

csodák. Ez nem egy szép mese, hanem a keresztyén ember lehetősége, feladata, felelőssége és küldetése. Mi nem ültettünk, hanem teremtettünk (az isteni teremtésre a héber Biblia külön szót használ, mint az emberi teremtésre), mi nem lettünk, hanem születünk, s mivel keresztyének vagyunk, tudjuk, hogy mindez nem ok nélkül való, hiszen „egyetlen hajsza sem eshetik le a fejünkről a mi mennyei Atyánknak akarataán kívül”.

Vagyok! **Keresztyén vagyok! És akkor (mi van)?** !: Vagyok, így nekem is van helyem, küldetésem a világban, s a rám bízott feladatot őszinte, tiszta, szeretetteljes, önzetlen lelkülettel kell végeznem. Nem azért, hogy embereknek tetszem, hanem azért, hogy Isten parancsolatát végrehajtsam. Szem előtt kell tartanom mindig azt, hogy életemet nem a világtól kaptam, ezért nem is neki tartozom há-

lával, nem neki jár az áldozat, hanem a mi mennyei Atyánknak, Aki bár ül a trónusán, de bármikor kész a fogadásunkra, akármikor van is Rá szükségünk. Azonban ne felejtjük el, hogy Isten irgalmas, de igazságos is, tehát, ha nem tudunk az emberek felé őszinte szívvel fordulni, akkor forduljunk Istenhez, hogy adjon új, tiszta szívet, mert ezzel, a régi, bűnnel szennyes szívvel csak gyalázzuk az ajándékba kapott életet. Igaz, az ember igyekszik mindig tisztogatni, fényeztetni, menteni a menthetőt, de ne felejtjük el: Isten elől nem lehet elbűjni, sem elrejtteni semmit! Az igaz keresztyén embernek rendszerint bűnbánatot kell tartania, részt kell vennie az úrvacsoraszertáson, olvasnia kell a Bibliát, rendszeresen templomba kell járnia, beszolgáltatni az egyházi tizedet, lelkiismeretesen élni, segíteni a rászorulókat, és hinnie kell, hogy Isten az élet egyetlen Ura, és Ővé a dicsőség minden időkben.

A református vallás mindezen dolgok mellett Krisztus-központú is (a keresztyén szó is Krisztus nevéhez kapcsol minket, ellentétben a „keresztény” szóval, melyet a kereszt szóból eredeztetnek. A keresztyén tehát protestáns megnevezés, a keresztény pedig a katolikus felekezetűeké), ami azt jelenti, hogy Krisztus az összekötő kapocs Isten és ember között, Ő a megtestesült Ige, az Ő halála a mi életünket jelenti. Sokan félreértelmezik ezt a kijelentést, azonban fontos, hogy mi helyesen tudjuk: Krisztus halt meg értünk, nem mi Krisztusért. Nem nekünk kell álszent kegyességgel, humor nélkül, a világi dolgokat teljes mértékben megtagadva képmutató életet élnünk, hiszen ezt Isten sem kérte tőlünk. Azt kérte, legyünk alázasak, kegyesek, de ebben a világban élünk, és a vallás határvonalain kívüli élettel is tartanunk kell a kapcsolatot. Ellenkező esetben, hogyan segíthetnénk egy hitevesztett kolduson, egy alkoholistán, egy drogfüggőn, ha nem tudjuk, mi az. Nem azt mondom, próbáljunk ki, és élvezzünk minden életadta lehetőséget, hanem azt, hogy nem szabad elzárkóznunk a külvilágtól, nem temetkezzünk egy általunk kegyesnek képelt életvitelbe, ugyanis akkor hogyan gyarapíthatnánk a hívők közösségét, hová lenne a misszió feladatának végzése? Vagy félünk attól, hogy ha kikerülünk a külvilágba, meggyengül hitünk, vagy ha részt veszünk világi eseményeken, elmosódik Isten-képünk? Mi gátol bennünket abban, hogy egyensúlyt teremtsünk a világi és egyházi élet közt

bensónkben? Isten nem szemellenzővel felszerelt lovasokra bízta a szolgálat feladatát, hiszen Jézus mondja: „Nem az egészségnek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.” (Márk 2, 17). Ez pedig azt jelenti, hogy ki kell lépnünk a nagyvilágba, hirdetniük kell az Örök életet, s így betölt-

hetjük küldetésünket. Mindezen szolgálatot, feladatot pedig a hívő ember nem egymagában, hanem Krisztus testében végzi. És ha csak egy ember talál rá Krisztusra a mi segítségünkkel, már akkoris gyarapodtunk. Mi magunk, és a gyülekezet is.

Ahhoz, hogy eme gyülekezet megmaradjon, az egyház tagjainak, és vezetőinek is az Urat kell szolgálnia, csakis Őt és

parancsolatait kell követnie, példát mutatva a világnak, hogy ahol Isten jelen van, ott nincs helye rosszindulatnak, hamisságnak, álnokságnak, irigységnek, csalárdságnak, csakis evangélium és hit szerinti életnek, szeretetnek és önzetlen, alázatos, segítőkész Léleknek! Az Úr adjon ebben segítő jobbot Neked és Nekem is!

Csoma Annamária

Robert Fico kormányfő a szlovákiai egyházak képviselőivel találkozott

Robert Fico miniszterelnök huszonhat bejegyzett szlovákiai egyház és hitközség képviselőjét invitálta munkaebédre január 25-én. A találkozón szó volt a megfelelő kommunikációról, az egyház és oktatási intézményeinek finanszírozásáról, de a kormány azon igyekezetéről is, hogy az egyházak anyagilag függetlenek legyenek az állami költségvetéstől. A meghívásnak eleget tett Fazekas László, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház püspöke is.

A kormányfő beszédében hangsúlyozta az állam és az egyház jó viszonyának, valamint a megfelelő kommunikációnak a fontosságát megjegyezvén, hogy ez idáig is megvolt. Fico a megjelenteket arra kérte, hogy a választási ciklus még hátralévő időszakában is maradjon meg ez a jó viszony az állam és az egyházak között. A miniszterelnök az egyházak képviselőit arra is buzdította, hogy a társadalmi élet azon területeibe, ahol az egyház segíteni tud, bátran kapcsolódjanak be. Ígéretet tett arra vonatkozólag is, hogy támogatni fogja az egyházak szociális intézményeit, illetve az ifjúság művelődésével, sporttal és kultúrával kapcsolatos tevékenységeket - tájékoztatott Fazekas László püspök.

A megjelent egyházi képviselőket többek között az általuk fenntartott iskolák és épületek javítását érintő kérdések foglalkoztatták. A találkozón jelen volt Ján Mikolaj oktatásügyi miniszter is, akitől arról érdeklődtek, hogy az egyházi iskolák miért más szempontok szerint kapnak elbírálást, holott ugyanolyan oktatás folyik ott is. A tárca vezető elmondta, hogy az iskolákat állami, egyházi és magániskola szerint különböztetik meg, de a választási időszakban már lépéseket tettek arra vonatkozólag, hogy az egyházi iskolákat is az államiakhoz megközelítő támogatásban részesítsék. Az oktatásügyi tárca vezetője példaként megemlítette, hogy egyházi oktatási intézmények is már száz százalékos állami támogatást kapnak és a bejáró gyermekek számára igényelhető az utazási támogatás is.

Fazekas László püspök elmondta: a találkozón szó volt arról is, hogy az egyházak a 2010-es évet a „Keresztény kultúra évének” nyilvánították. Ennek a szervezéséből és megvalósításából az állam is kiveszi részét,

viszont a gazdasági válság idején anyagiak terén csak nagyon szűkös támogatást tudnak nyújtani erre a célra.

Az egyházak finanszírozásával kapcsolatban Robert Fico tájékoztatta a megjelenteket, hogy kormánya igyekszik tartani az eddigi támogatási rendszert, jóllehet megszorítások és szigorítások minden területen vannak. Szó volt még az egyház anyagi függetlenítéséről is. Ezzel kapcsolatban Fazekas László püspök tájékoztatása szerint egyelőre annyi hangzott el, hogy ennek megtétele előtt szükséges a megfelelő kommunikáció és az előkészület az egyházak

és az állam között. Ennek első lépésének tekinthető a Kulturális Minisztérium által 2009 októberében megszervezett konferencia.

A Szlovákiai Református Keresztény Egyház keretén belül hét oktatási intézményt tartanak számon. Református alapiskola Alistálon, Érsekkétyen, Martoson, Rozsnyón és Vajánban működik. Egyházi gimnázium két helyen Léván és Rimaszombatban van. Az oktatási intézmények közé kapott besorolást a Selye János Egyetem Református Teológiai Kara is.

Reformata.sk

Adománygyűjtés - HAITI

Kedves Testvérek!

Kedd este (jan. 12.) igen erős, a Richter-skála szerinti 7.3-as erejű földrengés rázta meg Haiti fővárosát. A több mint egymillió lakosú főváros nagy része, kórházai, iskolái romba dőltek, maga alá temetve több tízezer embert. A főváros infrastruktúrája lebénult, lassítva a mentési munkák elindulását.

A katasztrófa döbbenetes nagysága arra indít bennünket, hogy Urunk nevében testvéri jobbot nyújtsunk a reményvesztett és kétségbeesett túlélőknek.

Ezért Egyetemes Egyházunk a Diakóniai Központ segítségét kérve be szeretne kapcsolódni a Haitin történt földrengés okozta károk enyhítésébe. Egyetemes Egyházunk nevében is szeretettel kérjük tehát gyülekezeteinket, hogy adományaikkal járuljanak hozzá a károk enyhítéséhez.

Adományaikat (külön gyűjtés vagy perselypénz, esetleg személyes adomány) legkésőbb 2010. február 5-ig juttassák el a Diakonia Reformata n.o. Számiaszámára: 9576161/5200.

Az adományozásnál kérjük, tüntessék fel: Haiti.

Alázatos szívvel és hálát adva Istennek azért, hogy bennünket ezidáig elkerültek ezek a természeti csapások - emlékezzünk meg azokról, akik most ezen csapások terheit szenvedik. Nem felejtve az Ige szavát: Mid van, amit nem kaptál? (1 Kor. 4:7).

Testvéri szeretettel:

Szabó Annamária
Szabó Annamária SzRKE DK
igazgató

Komárom, 2010. jan. 18.

A Szlovákiai Református Keresztény Egyház Diakóniai Központja

Jókai utca 34. 945 01 Komárom Tel/fax: +421 35 76 04 522 diakonia@reformata.sk VÜB 2540045751/0200

Lapunk Szerkesztőségében megrendelhető kiadányok

GYEREKEKNEK:

Bibliai történetek gyerekeknek	3,32 Euro
Te taníts engem (hittankönyv 12 éven felülieknek)	1,66
Az első képes Bibliám (8 éves korig)	5,-
Jézushoz jöjjetek – imakönyv fiataloknak	3,50

TEOLÓGIAI IRODALOM:

Dr. Boross G.: Katechetika	1,66
Dr. Karasszon I.: Izrael története	1,66
Fekete Károly: Példázatos szavak – életes példák	4,-
Ulrich Gäber: Huldrych Zwingli - Bevezetés életébe és munkásságába	7,-
Bolyki J.: Újszövetségi bevezetéstán	1,-
Niesel: Kálvin teológiája	3,-
Baldermann: A Biblia a tanulás könyve	3,-
Makkai S.: Szolgálatom	2,-
Moltmann: A reménység fénye	3,-
Török I.: Határkérdések szolgálatunkban 1972-1989	1,-
Presbiteri füzetek	1,50
Timm H. Lohse: Villámbeszélgetések a lelkigondozásban	6,90
Pandy Bertalan: Testvéri szó mindenkihez a Jehova Tanúiról	2,5
Bratské slovo o Svedkov Jehovových	2,5

KÁLVIN JÁNOSRÓL SZÓLÓ IRODALOM

Dr. Huszár Pál: Kálvin János élete	7,-
Evangéliumi Kálvinizmus	12,50
Kálvin János: Kik a boldogok (igehirdetések)	2,15
E. Busch: Istenismeret és emberség-betekintés Kálvin teológiájában	8,20
Kálvin időszerűsége – tanulmányok	16,50

KONFIRMANDUSOKNAK

KIS KÁTÉ	1,-
----------	-----

ÉNEKESKÖNYVEK:

- Nagybetűs énekeskönyv	6,31
- Középméretű énekes könyv	5,48
- Kisméretű énekeskönyv	5,81
- Halleluja énekeskönyv	3,32

BIBLIÁK

Károlyi fordítású standart méret	11,88
Károlyi fordítású családi Biblia	19,75
Újfordítású standart méret	15,53
Újfordítású családi Biblia	15,57

IMAKÖNYVEK

Szikszai imakönyv	9,79
A Sionnak hegyén	2,10

EMLÉKLAPOK

Konfirmációi és házasságkötési emléklap	0,50
---	------

CSEH NYELVŰ:

Rican-Molnár: 12 století církevných dejín	3,-
M. Bič: Ze sveta Starého Zákona	3,32
Radostná zvest Starého Zákona	1,66
Št. Šoltész: Dejiny krest. církve	1,66
Cesta Bižího lidu	3,32

LELKIPÁSZTOROK FIGYELMÉBE

IGEHIRDETŐ 2010 megrendelhető

IGEHIRDETŐ 2008-as év teljes sorozata ára	18,25
IGEHIRDETŐ 2007 - 2,3,4,5,10,11,12 szám	1,27/ szám
IGEHIRDETŐ 2006 - 3,5,6	
IGEHIRDETŐ 2004 - 6,7	
IGEHIRDETŐ 2003 - 12	

CÍMÜNK:

Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Drahnov 216.
Telefon és E-mail: 056 6282560, csoma@copusnet.net

Tanulmányi Központ - programok 2010-ben

1. Evangelizációs hét 2010. február.22-26. Szolgál Visky József, erdélyi lelkipásztor.
2. 2010.04.27-28. Lelkészi Csendes-napok, „Én, és az én házam népe az Urat szolgálom.” Előadók a Sárospataki, Debreceni és Komáromi Teológia meghívott tanárai.
3. 2010.07.03.-04. Konfirmandus kirándulás Egerbe. Szállás és ellátás a Villa Citadella panzióban. Utiköltség és szállás reggelivel 30 Euro
4. 2010.08.02-08. 12. Honismereti és angol nyelvtábor az Ige háttérével. Ifjúsági tábor, amely több mint egy évtizede fogad református és más felekezetű, valamint kételkedő fiatalokat. Részvételi díj 55 Euro
5. 2010.08.16-21. Lelkészcsaládok hete. Részvételi díj a család létszámától függetlenül 60 Euro
6. Együtt Erdélyben – Egyhetes honismereti kirándulás Erdély történelmi magyar és szász régióiban. Időpont 2010. július 12-18. Utazás légkondicionált autóbusszal. Utiköltség és félpanziós szállás 270 Euro. Jelentkezési határidő 2010. május 20.
7. „Kárpátalján magyar szívvel” – honismereti kirándulás 2010. augusztus 23-27. Részvételi díj teljes ellátással 180 Euro.